

og da navnlig den, der for Tiden maa anses for den nærmest berettigede Kreditor. De Exempler, Paragrafen har medtaget til Vejledning ved Regelens Anvendelse, trænge neppe til nærmere Begrundelse. Det er saaledes klart, at, naar Forloveren har Regres til Hoveddebitor, er Forholdet i Virkeligheden det, at Hoveddebitor kun skylder det omspurgte Beløb een Gang, medens det afhænger af Forholdets videre Udvikling, om Beløbet skal erlægges til Hovedkreditor eller Forloveren. Der kan altsaa kun tilkomme disse Stemmeret een Gang, og det er da efter det hele Forhold mellem Hovedkreditor og Forlover det Naturlige, at Stemmeretten udøves af Hovedkreditor som den, der har den aktuelle, levende Fordring. Saalænge Forloveren ikke har betalt, maa det betragtes som uvist, om han overhovedet vil komme til at betale, og det gaar da ikke an at offere Kreditors virkelige Interesse for Forloverens blot mulige. Dunster Forloveren at fikke sig Stemmeretten, staar det ham frit for at betale; Kreditor kan ifølge Grundsætningen i § 14 ikke vægre sig ved at modtage Betaling, selv om Fordringens Forsaldstid ikke er kommen. Et andet Spørgsmaal er det, om en Fordringshavers Afstemning paa en Skiftesamling stundom maatte kunne betegnes som saa usforvarlig, at Forloveren deri kunde have Grund til at fordre sig friggjort for sin Forpligtelse. Men dette Spørgsmaal vedkommer ikke Konkursmaterien.

Regelen i § 63 forstaaer sig af sig selv.

Forflagets § 64 indeholder den vigtige Grundsætning, hvori den hele Opfattelse om Kreditorernes Naadighed over Boet kulminerer, nemlig, at naar et virkelig Flertal af Fordringshaverne har vedtaget en Beslutning, bliver denne at følge som Regel ved Boets Behandling. Herved maa det imidlertid iagttages, at Skiftesamlingens Flertal bliver et virkelig Flertal, saaledes at tilfældig Mødende, som maaffe kun repræsentere den mindre Interesse i Boet, ikke faa Magten i Hænde. Men naar et Flertal, der haade i Tal og Vægt repræsenterer over Halvdelen af de bekendte Fordringer, eller, hvis Anmeldelsesfristen er udløben, de anmeldte Fordringer, er for en vis Beslutning, kan man, dersom man overhovedet

vil opretholde den Opfattelse, at Kreditorerne have Ret til selv at bestyre Massen som et Interessentskab sin Formue, ikke unddrage sig fra at tilkjende det Ret til at raade over Afgjørelsen. Bestemmelsen om, at Afgjørelsen, naar der ikke opnaas det i Paragrafens første Stykke anmeldte kvalificerede Flertal, gaar over til Kurator og Kreditorudvalg, er grundet i den Betragtning, at, hvor Skiftesamlingens Flertal ikke udgjør den overveiende Del af de Interesseredd, navnlig ogsaa, naar hen ses til Fordringernes Størrelse, ville Boets Interessjer i Regelen være bedre betryggede ved, at Afgjørelsen træffes af Kurator og Kreditorudvalg paa disses eget Ansvar end af et Flertal i Skiftesamlingen, som der naturligvis ikke kan være Spørgsmaal om at drage til Ansvar.

Bestemmelsen i § 65 er tilstrækkeligt omtalt i de indledende Bemærkninger om Boets Bestyrelse.

Kapitel 9.

Om Kurators Antagelse og Retstilting samt om Kreditorudvalget.

Forflagets § 66 indeholder Reglerne for, hvorledes det afgjøres, om en Kurator skal bestilles, og hvorledes selve Valget af denne gaar for sig. Det første Punkt er tidligere omtalt. Hvad angaar Valget, da foretages det efter de fleste Stemmer af de Fordringshavere, som møde paa den dertil indkaldte Skiftesamling. Dersom ved den foretagne Afstemning over Halvdelen af de afgivne Stemmer uden Hensyn til Fordringernes Størrelse falder paa den samme Person, bliver han at bestille, medmindre Skifteretten finder særlig Grund til at negte sin Billigelse. Forflagets Mening er her, at Skifteretten ogsaa af andre Grunde, end de i Paragrafens sidste Stykke nævnte, kan negte sin Billigelse. I saa Fald, saavel som naar Ingen opnaar over Halvdelen af de afgivne Stemmer, vælger Skifteretten Kurator. Dog bør Retten, naar den forkafter et Valg, hvorom alle Tilstedeværende eller et absolut Flertal havde forenel sig, give de tilstedeværende For-